

PŘEHLED BOHOSLUŽEB V PROSINCI 2018

1. 12. (18. 11.)	Sobota	Muč. Platona	Sv. liturgie – 7.30 Večerní – 18.00
2. 12. (19. 11.)	Neděle	27. Neděle po Padesátnici (hlas 2.) Sv. proroka Abdiáše; Ctih. Alexije, vyznavače karpatoruského	Jitřní – 7.00 Sv. liturgie – 9.00 Večerní – 18.00
3. 12. (20. 11.)	Pondělí	Před svátkem Uvedení Přesvaté Bohorodice do chrámu Sv. Řehoře Dekapolity	Večerní – 18.00
4. 12. (21. 11.)	Úterý	UVEDENÍ PŘESVATÉ BOHORODICE DO CHRÁMU	Jitřní – 7.00 Sv. liturgie – 9.00 Večerní – 18.00
8. 12. (25. 11.)	Sobota	Ukončení svátku „Uvedení“; svt. Klimenta Ochridského, svt. muč. Klimenta, biskupa římského	Sv. liturgie – 7.30 Večerní – 18.00
9. 12. (26. 11.)	Neděle	28. Neděle po Padesátnici (hlas 3.) Ctih. Alipia Sloupníka	Jitřní – 7.00 Sv. liturgie – 9.00 Večerní – 18.00
12. 12. (29. 11.)	Středa	Muč. Paramona a s ním dalších 370 umučených	Večerní – 18.00
13. 12. (30. 11.)	Čtvrtek	Sv. apoštola Ondřeje Prvozvaného	Sv. liturgie – 8.00 Večerní – 18.00
15. 12. (2. 12.)	Sobota	Sv. proroka Abbakuma	Sv. liturgie – 7.30 Večerní – 18.00
16. 12. (3. 12.)	Neděle	29. Neděle po Padesátnici (hlas 4.) Svatého proroka Sofoniáše, ctih. Sávy Zvenigorodského	Jitřní – 7.00 Sv. liturgie – 9.00 Večerní – 18.00
17. 12. (4. 12.)	Pondělí	Sv. velkomučednice Barbory a muč. Juliány	Akathist – 18.00
18. 12. (5. 12.)	Úterý	Ctih. Sávy Posvěceného	Večerní – 18.00
19. 12. (6. 12.)	Středa	Světitele Mikuláše, arcibiskupa Myr Lykejských, divotvůrce	Jitřní – 7.00 Sv. liturgie – 9.00 Večerní – 18.00
21. 12. (8. 12.)	Pátek	Ctih. Patapia	Večerní – 18.00
22. 12. (9. 12.)	Sobota	Početí Přesvaté Bohorodice její matkou sv. Annou; Památka ikony Přesvaté Bohorodice „Neočekávaná Radost“	Jitřní – 7.00 Sv. liturgie – 9.00 Večerní – 18.00
23. 12. (11. 12.)	Neděle	30. Neděle po Padesátnici (hlas 5.) Muč. Minase, Hermogena a Eugrafa	Jitřní – 7.00 Sv. liturgie – 9.00 Večerní – 18.00
25. 12. (12. 12.)	Úterý	Svatého Spiridona, biskupa trimithuntského (Občanské vánoce)	Sv. liturgie – 9.00
29. 12. (16. 12.)	Sobota	Proroka Aggea	Sv. liturgie – 7.30 Večerní – 18.00
30. 12. (17. 12.)	Neděle	31. Neděle po Padesátnici (hlas 6.) Neděle svatých praotců Svatého proroka Daniela a tří mládenců – Ananiáše, Azariáše a Misaila	Jitřní – 7.00 Sv. liturgie – 9.00 Večerní – 18.00

Program bohoslužeb najdete také na internetové stránce:

WWW.PRAVOSLAVBRNO.CZ

Ctihodný vyznavač Sergij (Srebrjanskij)

památka v den zesnutí 23. března / 5. dubna, v den vyzdvižení svatých ostatků 28. listopadu / 11. prosince a v den památky svatých nových mučedníků a vyznavačů ruských

Ctihodný otec Sergij se narodil roku 1870 v rodině kněze jako Mitrofan Vasiljevič Srebrjanskij, ve vesnici Trechsvjatskoje Voroněžského újezdu a Voroněžské gubernie. Roku 1889 zakončil Voroněžskou duchovní školu a následně na to završil v roce 1892 také Voroněžský duchovní seminář. Dále začal navštěvovat Varšavskou vysokou školu veterinární. V té době se také seznámil s dcerou kněze Vladimíra Ispolatovského Olgou, s níž se roku 1893 oženil. Se svojí ženou žili ve Varšavě, a právě tam se rozhodl vstoupit na cestu kněžské služby. Téhož roku (1893) byl biskupem Voroněžským Anastasijem (Dobradinym) rukopoložen na diákona. V následujícím roce (1894) byl rukopoložen na kněze ve městě Orel a vzápětí ustanoven knězem 47. Dragounského pluku.

V roce 1896 byl otec Mitrofan ustanoven druhým knězem Dvinského (*Daugavpils, jak se dnes město v Lotyšsku nazývá*) katedrálního chrámu a téhož roku začal učit náboženství na Dvinské škole. V roce 1897 byl převeden do města Orel a ustanoven za představeného chrámu Záštity Matky Boží 51. Černigovského pluku, jehož čestnou velitelkou byla velkokněžna Jelizaveta Fjodorovna. Věřící se začali seskupovat kolem horlivého pastýře, takže se postupně vytvořila i silná církevní obec, což dovolilo otci Mitrofanovi, aby završil novou stavbu chrámu, při níž založil i knihovnu a školu. Všechny peníze, získané od dobrodinců a štědrých dárců, dával otec Mitrofan na stavbu chrámu a vybudování školy a knihovny.

V létě roku 1903 se otec Mitrofan zúčastnil v Sárově slavnostního svatořečení ctih. Serafima Sarovského. Tam byl rovněž představen velkokněžně Jelizavetě Fjodorovně, na níž učinil jako kněz svojí upřímnou vírou a prostotou velký dojem.

V červnu roku 1904 (v době Rusko-japonské války) se účastnil spolu 51. Černigovským plukem pochodu na Dálný Východ, až do Mandžuska. Tam jako kněz vždy při první možnosti stavěl přenosnou kapli a sloužil bohoslužby k duchovnímu povzbuzení vojáků. Během své služby v armádě si otec Mitrofan vedl deník, který byl postupně publikován ve Věstníku vojenského duchovenstva, a později byl vydán i samostatně jako kniha. V roce 1905 jmenovali otce Mitrofana arciděkanem pro 61. pěší divizi, a takto dosloužil i do konce války. Roku 1906 se vrátil ke službě ve městě Orel.

Roku 1908 podal svůj návrh na vytvoření (Domu) Milosrdenství svatých sester Marty a Marie. Tento jeho projekt se natolik zalíbil duši velkokněžně Jelizavetě, že ho začlenila do základů uspořádání Domu milosrdenství v Moskvě. Kvůli tomu také svatá Jelizaveta pozvala otce Mitrofana, aby se stal duchovníkem sesterstva a představeným chrámu. V Domě milosrdenství působil otec Mitrofan ještě jako ženatý kněz, kdy spolu se ženou vychovávali tři neteře sirotky (*přáli si i vlastní děti, ale to se jim nepoštěstilo*). Nedlouho před svým zatčením v roce 1918 velkokněžna Jelizaveta předala Společenství sester milosrdenství zcela do péče otce Mitrofana. Když spatřil Boží vůli ve službě duchovníka Domu milosrdenství, spolu se ženou dali slib zdrženlivosti od manželského života, až nakonec oba dva přijali mnišské postřžení. On přijal s požehnáním světitele patriarchy Tichona roku 1919 mnišský postřih se jménem Sergij, jeho žena

Olga se jménem Jelizaveta. Brzy poté mu patriarcha Tichon Moskevským udělil hodnost archimandrity. Nehledě na těžkosti, které začal on a sesterstvo Domu milosrdenství pociťovat po roce 1917, po příchodu bolševiků k moci, i nadále společně pokračovali v cestě, kterou se vydali již počátkem roku 1909.

V době kampaně odevzdání církevních cenností (tzv. *Vyvlastnění církevních cenností*) sovětská vláda v Rusku rozhodla, že se mají pod záminkou boje s hromadným hladem v Povolží a druhých regionech zabavit a odevzdat drahé kovy i drahé kamení ze sakrálních předmětů církve. V březnu 1923 byl archimandrita poprvé uvězněn. Po dobu 5 měsíců pobýval v cele předběžného zadržení a poté z příkazu OGPU, tzn. Spojené státní politické řízení při Svazu národních komisařů, byl v srpnu téhož roku odeslán do vězení na 1 rok do města Tobolsk. V únoru 1925 se vrátil z vězení zpět do Moskvy a jako bývalý vězeň se musel druhý den hlásit u OGPU, kde mu mělo být sděleno následné místo pobytu. Dohlížející vyšetřovatel mu sdělil, že je mu dovoleno sloužit církevní služby a na nich pronášet kázání, co ale nesměl činit, bylo, aby zastával jakékoliv administrativní či pracovní místo v církevní obci. Tak se otec Sergij vrátil do Domu milosrdenství svatých sester Marty a Marie. Avšak už v dubnu 1925 byl na základě udání o údajné antisovětské agitaci mezi sestrami Domu milosrdenství znovu zatčen a uvězněn do vězení Butyrka. V červnu téhož roku byl po snahách a apelacích mátušky Jelizavety otec Sergij nakonec přece jen propuštěn.

Otec archimandrita Sergij a monaška Jelizaveta poté odjeli do vesnice Vladyčnja v Tverské oblasti. Usadili se ve starém, polorozbořeném rodinném domě mátušky Jelizavety. Ze začátku otec Sergij nesloužil, ale často chodil do chrámu Záštiny Matky Boží, v němž nakonec začal sloužit až v roce 1927. Pokračoval ve svém poslání duchovníka a kazatele a staral se v těžkých dobách o své duchovní děti, kterým všemožně pomáhal. Jeho duchovní děti se zase později začaly starat o otce Sergije. Roku 1930 byl však znovu zatčen a znovu uvězněn.

Citujeme z udání na otce Sergije (od 30. do 31. ledna roku 1930):

Pro svůj společenský, obratný přístup a vztah k lidem z náboženské stránky je třeba mu věnovat zvláštní pozornost. Vše koná výjimečným způsobem náboženské drogy. Bojuje proti temnotě, vyhání běsy z člověka. Nejvíce je aktivní při kázáních, kterými promlouvá i dvě hodiny. Ve svých vystoupeních z ambonu vyzývá k jednotě a podpoře Církve a náboženských cílů. Výsledky těchto kázání jsou potom následující: vesnice Gnezdcy kategoricky odmítla vstoupit do kolchozu. Jasněji řečeno, kněz Srebrjanskij se jeví být politicky nebezpečným elementem, který musí být rychle odstraněn...

Otec Sergij byl také obviněn, že je přívržencem monarchistického zřízení vlády, že systematicky vede antisovětskou agitaci s cílem svržení současného stavu a také nynějších aktivit, které provádí Sovětský svaz ve vesnici, využívaje přitom náboženských mas... K těmto, jemu předkládaným obviněním, se otec Sergij nepřiznal.

V dubnu 1931 byl opět odsouzen k 5 letům vyhnanství do Severního kraje (*Severní kraj – správní a územní jednotka na severozápadě RSFSR, od 1. října 1929 do 5. prosince 1936*). Archimandrita Sergij zde začal žít v jedné z vesnic u řeky Piněga. Pracoval při stahování pokáceného dřeva z lesa. Za nějaký čas k němu díky jeho neustálému modlitební naladění, vhodným duchovním radám a umění utěšovat strádající začali přicházet i místní věřící. Otec Sergij se tak stal jejich

duchovníkem a starcem, k němuž mnozí přicházeli a přinášeli si s sebou své těžkosti. Tito křesťané pevně věřili v jeho modlitební zastání.

Roku 1933 byl otec Sergij propuštěn a mohl se vrátit do Moskvy, kde však stihl pobýt jen jeden den, když se rozloučil s uzavřeným a zpusťšeným Domem milosrdenství svatých sester Marty a Marie. Potom se znovu vrátil do vesnice Vladyčnja. Tamější chrám Záštiny matky Boží byl však uzavřen. Otec proto chodil do sousední vesnice, do chrámu sv. proroka Eliáše. Po nějaké době jeho působení zde začalo vadit místním představitelům sovětské moci, takže byl otec Sergij nucen modlit se už jen doma. Poslední období života otce Sergije bylo obdobím péče starce o jeho duchovní děti a o ty, kteří se k němu s důvěrou v těžkých dobách obraceli. Máme na mysli zejména dobu, kdy byly chrámy zcela uzavřeny či rozbořeny a kdy kněží byli ve vězení.

V době 2. světové války, když Němci obsadili Tver, se ve Vladyčnje nacházela ruská vojenská jednotka a předpokládalo se, že zde také dojde k těžkým bojům s Němci. Důstojníci proto navrhovali místním, aby odešli co nejdále od možných míst boje. Někdo odešel, někdo zůstal, otec Sergij s monaškami Jelizavetou a Milicí zůstali. Skoro každý den létaly nad oblastí německá bombardovací letadla, avšak ani jednou se nestalo, aby bomba zasáhla chrám nebo vesnici. Toho si všimli i sami vojáci, kteří nabyli dojmu, že se tato vesnice nachází pod něčí neustálou modlitební ochranou.

Za vyznavačství, za spravedlivý život a hlubokou pokoru daroval Pán otci Sergijovi dar prozřetelnosti a dar uzdravování. Otec Sergij mnohým pomáhal a mnohé navracel na cestu k Bohu. V posledních letech života, od roku 1945, se duchovníkem otce Sergije stal protojerej Kvintilián Veršinskij, který sloužil v městě Tver a často přijížděl ke starci. Ten na něj později vzpomínal těmito slovy:

Pokaždé, když jsem s ním rozmlouval a poslouchal jeho pronikavá slova, vyvstával přede mnou z hlubin věků obraz poustevníka a askety... On byl celý obstoupen a proniknut Božským dechem... Toto, bylo cítit ve všem, hlavně pak, když hovořil. Nejvíce mluvil o modlitbě, střízlivosti, to byla jeho nejmilejší témata. Mluvil prostě, poučně, přesvědčivě a důrazně. Ve světě žil životem poustevníka. Samozřejmě, ona jeho způsobilost duchovního vnímání, kterou měl, byla spojena s jeho duševní čistotou. Jeho andělská čistota a bezvášnivost, kterými byla zcela proniknuta jeho poslední, předsmrtná zpověď, kterou jsem já od něj přijímal, mě zcela ohromily a uvedly mne do pocitu posvátné bázně. Poté jsem pochopil duševní stav Petra, který řekl: Odejdi ode mne, Pane, vždyť já jsem člověk hříšný (Luk 5, 8).

Otec archimandrita Sergij zesnul v Pánu 5. dubna roku 1948 ve vesnici Vladyčnja a pohřben byl na místním vesnickém hřbitově. Úcta ke starci, která začala ještě za života, pokračovala i po jeho blaženém zesnutí. 19. září roku 1999 byl připočten k zástupu svatých Ruské pravoslavné církve jako místně ctěný svatý Tverské eparchie. Jeho svaté ostatky byly nalezeny a vyzdviženy ze země 28. listopadu / 11. prosince roku 2000 a dnes se nachází v chrámu Vzkříšení, v katedrálním chrámu města Tver. Téhož roku byl připočten i ke Sboru svatých nových mučedníků a vyznavačů ruských ke všeobecné úctě věřících.

Podle:

<https://drevo-info.ru/articles/20249.html>
<https://days.pravoslavie.ru/Life/life4910.htm>